

ΣΤΟ ΦΡΑΓΚΟΚΑΣΤΕΛΛΟ

Στ' ὄμορφο Φραγκοκάστελλο,
πὸν γίνονται πολέμοι
κι' ὁ τόπος τρέμει,

Γίνοντ' ἐρωτοπόλεμοι
ἀκόμα πιὸ μεγάλοι
παρ' ὅσο οἱ ἄλλοι.

Στὸ ρέλιο Φραγκοκάστελλο,
πὸν ὅταν φυσοῦν ἀνέμοι
βογγάει καὶ τρέμει,

Ἡ πιὸ στερνὴ Βασίλισσα
κάποτε - πότε βγαίνει
λευκοντυμένη.

Περνάει τὴ Σιδερόπορτα,
τὴν τάπια δρασκελίζει
μακριὰ βιγλίζει

Νὰ ἰδῆ τὸ Ρήγα πῶρχεται
 κ' ὄμως ποτὲ δὲ φτάνει
 ἀπ' τὸ σεργιάνι.

Νὰ ἰδῆ κοντὰ στὸ Ρήγα της,
 τὸν ὄμορφο σεῖζι
 ποὺ τὴ φλογίζει.

Ἄχ! ἂν δὲν ἔρθη ὁ Ρήγας της,
 ὁ πόθος της μέγας,
 ἄς ἔρθη ὁ ἄλλος...

Τί κ' ἂν αἰῶνες πέρασαν;
 ἦταν ἐρωτευμένη
 καὶ περιμένει!

Ναύπακτος

Γ. ΛΘΑΝΑΣ

